

Evanjeliové spoločenstvo.
Panna Mária a ohlasovanie evanjelia – mariánsky štýl.

Prizrieme sa počiatkom misionárskej činnosti Cirkvi, tak ako o nej čítame v Skutkoch apoštolov. A vo svetle Božieho slova sa pýtajme aj na našu misiu, na naše poslanie dnes!

Jedinou príčinou rozvoja Cirkvi je Duch Svätý! Celé dobro Cirkvi môže byť viditeľné, môže sa uskutočniť podľa Božieho plánu iba preto, že ten neznámy galilejský rybár Peter bol poslušný Duchu Svätému. Pamätajme vždy na to, že všetko dobré ovocie v Cirkvi, v našom živote, je dielom Ducha Svätého! Peter prežil vo svojom živote veľký prelom, Peter na stránkach evanjelií a Peter v Skutkoch apoštolov je úplne iný. Je to tá istá osoba, človek slabý a hriešny, a predsa iný. Peter prešiel cestu obrátenia a pokánia, už sa nespoliehal na svoju silu, svoju spravodlivosť, ale naučil sa „prehrávať“ s Duchom Svätým. Peter sa dovolil oslobodiť od svojich predstáv o Ježišovi, od svojich očakávaní. A aj pre nás niet inej cesty: jediná cesta víťazstva v Cirkvi je cesta podriadenosti a poslušnosti Duchu Svätému!

Zrod každej Rehole začal práve takto: Duch Svätý našiel osoby, ktoré mu boli poslušné, ktoré sa vzdali svojich plánov a otvorili sa na jeho plány. Takto vznikla v Cirkvi aj naša Rehoľa. Matka Celesta nemala ani najmenšiu túžbu zakladať nejakú novú rehoľu, bolo jej dobre tam kde bola. Vieme, že spolu so svojimi dvoma rodnými sestrami vstúpila do kláštora sestier vizitiek (Rehoľa navštívenia) do Scaly. S veľkou radosťou a horlivosťou začala noviciát. A ako píše vo svojej autobiografii, zdalo sa jej, že zakúšala nebo na zemi. Dokonca jej príklad tak povzbudil iné sestry, že zatúžili prežiť spolu s nimi noviciát. *Bol to čas, kedy Pán citeľne vylieval na ňu prúdy svojho milosrdenstva. Bola som veľmi šťastná, že žijem v takej dobrej spoločnosti. Tešila som sa zo samoty a pokoja, ktoré som nachádzala na tomto svätom mieste.*¹

Na začiatku našej Rehole je osoba Márie Celesty, a preto, že ona bola poslušná Duchu Svätému, že mu dovolila konať a úplne sa mu podriadila, iba preto sme tu aj my! Ak by to bol jej ľudský plán, ľudské dielo, už dávno by sme tu neboli. To, čo je ľudské je dočasné, iba to, čo pochádza z Ducha Svätého je večné, pretrvá všetky búrky a nebezpečenstvá!

Vráťme sa do Skutkov apoštolov, ktoré nám hovoria o misionárskych počiatkoch Cirkvi, ktorá trvá dodnes. Je dôležité čítať znova a znova toto slovo, lebo tam sú naše korene, tam sú aj naše počiatky. Posledné Ježišove slová na tejto zemi, ktoré zazneli boli: *„Keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme.“*²

Potom, ako Ježiš vystúpil do neba, vieme, že apoštoli poslúchli Ježiša, ktorý im povedal, aby zostali v Jeruzaleme a tam očakávali splnenie Otcovho prisľúbenia. V prvej kapitole stretávame prvotné kresťanské spoločenstvo a jeho prvou činnosťou, prvou aktivitou je modlitba! Na začiatku ich misionárskej aktivity je akože pasivita. Hovorím „akože pasivita“, lebo modlitba je najväčšou aktivitou, pretože práve ona umožňuje Bohu v nás a cez nás konať.

Maličká vsuvka: Svätý Otec počas vešpier na otvorenie Mimoriadneho misijného mesiaca povedal o sv. Terezke, že *zo svojej modlitby v skrytosti kláštora urobila misionárske palivo vo svete!*³ Teda vieme, kde sa „tankuje“ toto misionárske palivo ☺.

Skrze to malé spoločenstvo, zavreté v Jeruzaleme v hornej sieni sa začne dokonávať premena celého sveta! Boh má záľubu v malosti, on skrze malé spoločenstvá, skrze slabých ľudí vykoná tie najväčšie veci! Modlitba, počúvanie Božieho slova je najdôležitejšou úlohou Cirkvi, všetka aktivita, všetky veľké a dobré diela v nej majú počiatok. Aktivita je iba dôsledkom tejto „pasivity“. Ohlasovanie Petra a apoštolov so

¹ M. Celesta Crostarosa, Autobiografia, s. 89

² Sk 1, 8

³ František, 1. 10. 2019

všetkou silou a odvahou, zázračné uzdravenia, ktoré sa začali diať - majú svoj koreň v modlitbe. Ona je tým strategickým bodom, tam sa to láme, či budeme alebo nebudeme Božími ľuďmi, ľuďmi, ktorí dovoľujú Bohu zasahovať do svojho života alebo nie, či budeme pre Boha „použiteľní alebo nepoužiteľní“. Modlitba, ktorá je počúvaním Božieho slova najprv evanjelizuje naše srdce, osvetľuje to, čo je v nás ešte v tme, čo je pohanské, vedie k skutočnému obráteniu, pokániu! Preto je modlitba počiatkom každej misionárskej aktivity!

„Všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi.“⁴

Spoločenstvo je jednotné, v tom, čo je najdôležitejšie - v počúvaní Boha, v otvorenosti na Ducha Svätého. V spoločenstve môžeme byť odlišní, iní, ale ak sme v našej odlišnosti otvorení na Ducha svätého stávame sa pre seba navzájom darom, sme obohatením pre seba navzájom, naša odlišnosť vtedy nie je ohrozením. Ak nie sme v našej odlišnosti otvorení na Ducha Svätého, k slovu prichádza individualizmus, ktorý ničí a nie buduje. To, čo robí toto prvotné spoločenstvo evanjeliovým spoločenstvom je, že je sústredené, zjednotené okolo Boha, v centre je Boh a jeho slovo. Toto platí o každom ľudskom spoločenstve, počnúc od manželstva, rodiny, farnosti, rehole: Iba ak sme sústredení okolo Boha, ak je on v centre našich vzťahov, nášho života, sme schopní kráčať spolu, pretože to ON nás robí spoločenstvom, on nás uschopňuje budovať sa navzájom v láske.

„Keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli.“⁵

„V ktorom boli“ = sedeli. Duch Svätý spočinul (gr. sadol si) na tých ktorí „sedeli“.

Preto každé spoločenstvo musí strácať čas na modlitbu! Toto je prvoradou úlohou každého spoločenstva, ktoré chce žiť podľa evanjelia, spoločenstva, ktoré sa dáva dokopy, ktoré spolu spája Duch Svätý!

Čas ktorý takto „strácame“ je tou najlepšou investíciou, tým najväčším ziskom, je najlepšie využitým časom!

A pýtajme sa najprv každý seba: Ako ja strácam čas na modlitbu? Práve takéto „strácanie“ mi napovie veľa o mojej viere, o mojom ľudskom alebo božom myslení. Čomu ja dávam prvenstvo? Samozrejme to „strácanie času“ na modlitbu bude inak vyzeráť v živote rehoľníčky, matky alebo študentky!

Nejde o to, aby sme robili veľké veci, ide o to, aby sme robili to, čo chce Boh, aby sme to robili v sile jeho Ducha, lebo inak hrozí, že všetky naše aj pekné aktivity budú bezduché – bez Ducha. A všetko, čo je bez Ducha je odsúdené skôr či neskôr na neprinášanie ovocia.

Hneď ako bol vyliaty Duch Svätý, a potom ako ľudia počuli hukot z neba a zbehli sa na to miesto, Peter začína svoju prvú „kázeň“. A táto prvá Petrova reč v sile a moci Ducha prináša ovocie: *„Oni prijali jeho slovo a dali sa pokrstiť; a v ten deň sa pridalo asi tritisíc duší.“⁶* Obrátenie sveta sa začalo cez malé spoločenstvo, naplnené Duchom Svätým, zhromaždené v hornej sieni. Peter hovorí svoju prvú reč ako svedok, hovorí o Ježišovi ako ten, kto rozpráva o svojej skúsenosti. A toto chce Duch Svätý vykonať aj v nás – aby sme boli pre druhých svedkami, aby sme svedčili o svojej skúsenosti s Ježišom.

Aj my „sme akoby ohňom poznačení na túto misiu osvetľovania, žehňania, oživovania, pozdvihovania, uzdravovania a oslobodzovania.“⁷ Nádherne to vystihol Svätý Otec František: našou misiou – naším poslaním je osvetľovať, žehnať, oživovať, pozdvihovať, uzdravovať a oslobodzovať! Porozmýšľajme, ako sa to môže uskutočniť v mojom živote?

Obyčajný rybár Peter ohlasuje Ježiša a Boh koná! Iba ľudia plní Božieho Ducha odovzdávajú Božie slovo iným, iba zapálení budú zapaľovať, iba zamilovaní pritiahnu k láske Bohu aj iných!

Pamätajme, že evanjelium sa odovzdáva skrze ľudí, živých ľudí – svedkov, iba ľudia plní Ducha odovzdávajú Ducha iným!

⁴ Sk 1, 14

⁵ Sk 2, 1- 2

⁶ Sk 2, 41

⁷ Evangelii gaudium, 273

„Budúcnosť Cirkvi bude závisieť od ľudí, ktorí sú pevne zakorenení a žijúci vo viere. Budúcnosť Cirkvi bude závisieť od svätých, ktorí vidia viac! Musí padnúť Cirkev bez viery, bez hĺbky, ktorá oslavuje kult činnosti.“ (Kard. Ratzinger v r. 1969)

Peter, ktorý prešiel cestou vlastného obrátenia, ktorému Ježiš ukázal cestu spásy a pozdvihol ho k životu, teraz vedie k životu aj iných. Petrova reč mala veľkú moc a silu, ale to bola moc Ducha, to neboli Petrove schopnosti, Peter sa odovzdal Duchu a dovolil mu, aby najprv v ňom samom bolo slovo prijaté a zakorenené, ovocie nebolo jeho ale Božie! A ešte jedna vec: Peter verí v silu Božieho slova, ktoré ohlasuje! Iba „veriaci“ Peter môže pomôcť otvoriť sa pre vieru aj iným!

To je pre nás dôležitý detail. Chceme, aby sa pre vieru otvorili naši blízki? Verme najprv my, rozvíjajme, posilňujme našu vieru, budujme ju! A o tento dar, o túto milosť prosme aj pre druhých!

Keď sme dnes dopoludnia povedali, že prvým misijným územím, ktoré nutne potrebuje evanjelizáciu je naše srdce, pretože tam sa všetko začína a rozhoduje pre alebo proti Bohu.

Ďalším misijným územím je naša rodina, naše pracoviská, naše farnosti, naše vzťahy...

Tieto naše misijné územia sú na tejto zemi! Ešte inak povedané naším privilegovaným misijným územím je naša každodennosť! Zdá sa, že mnohí z nás máme problém práve s jej evanjelizáciou! Aby sme sa rozumeli: problémom nie je naša každodennosť, ale náš vzťah k nej, naše podceňovanie jej hodnoty a dôležitosti. Sám Boh nám prišiel povedať o jej dôležitosti, keď do nej vstúpil a žil ju ako človek, so všetkým čo túto všednú každodennosť tvorilo, a tým nám povedal viac ako slovami, že on ju miluje, že miluje aj našu každodennosť. Uvedomme si, že najväčšie veci v dejinách spásy sa udiali v skrytosti, obyčajnosti, tichu – počatie Ježiša, jeho narodenie, život v Nazarete, smrť a zmŕtvychvstanie!

Celé evanjelium, je jedinečný obraz svojho druhu, ktorý predstavuje zjavujúceho sa Boha. Musíme sa dívať pozorne a prenikavo, aby sme ho spoznali, keď sa zjavuje v najnevšednejšej a najobyčajnejšej každodennosti. Keď sa zjavuje tam, kde sa odohráva normálny ľudský život!

To, čo udialo v Nazarete v udalosti Zvestovania, nám pripomína, že naša každodennosť je Božím chrámom. Pripomína nám, že náš životný príbeh je svätý, pretože Boh ho neustále navštevuje. Naše srdce, my sami sme tým svätým miestom, na ktorom sa Boh chce s nami stretávať, pretože v našom srdci sa nachádza centrum našich túžob, zámerov, rozhodnutí a rodiacich sa skutkov.

V nás je jeho milovaný „Nazaret“, ktorý navštevuje, keď našimi myšlienkami a srdcom sa preženie toľko každodenných záležitostí. Prichádza k nám nezávisle od toho, v akých okolnostiach, v akej situácii a v akej chvíli nášho životného príbehu sa nachádzame. Jeho prítomnosť je stála. Boh je blízko nás. Je v nás. Aby sme ho objavili v samotnom centre nášho každodenného života, potrebujeme hlbší, kontemplatívny pohľad. A takému to pohľadu nás dnes učí Mária.

Sväti sú pre nás tým najkonkrétnejším svedectvom počúvania a uskutočňovania Ježišových slov, sú pre nás živým pozvaním, aby sme aj my uverili a odovzdali sa Bohu. Pre nás a samozrejme aj pre Matku Celestu je Panna Mária človekom, ktorý sa úplne otvoril Bohu. V nej Boh našiel človeka, ktorý sa celý odovzdal jeho láske, a preto sa Boh aj jemu úplne odovzdal. Panna Mária je nazývaná Pneumatofora – Nositeľka Ducha, Príbytok Ducha Svätého, Nevesta Ducha Svätého.

Mária bola vždy poslušná konaniu Ducha Svätého, bola mu najviac zo všetkých ľudí oddaná, najviac poznala moc Ducha Svätého skrze udalosť počatia Slova v jej panenskom lone a je najvyšším svedectvom toho, čo Ducha Svätý môže vykonať v človeku, keď ho obnovuje zvnútra, keď odpovedá poslušnosťou plnou vernosti na každé jeho vnuknutie!

Mária je vzorom veriaceho človeka, ktorý sa necháva viesť Duchom Svätým. *Šťastná a blahoslavená Matka, kto dokáže vyjadriť tvoju najvznešenejšiu dôstojnosť? Vypros mi milosť Ducha Svätého, aby ma viedol po priamej ceste ako svoju opravdivú nevestu, lebo ty si jeho vyvolená spomedzi všetkých žien.*⁸

⁸ Meditácie na Advent, s. 37

Uvažuj o tom, ako Duch Svätý ústami našej veľkej Matky Márie chváli Boha. On bol pôvodcom jej veľkej radosti. Našiel dušu, ktorá sa neriadila pohnútkami svojej vôle, ale len nadchnutiami Ducha Svätého, ktorý v nej prebýval ako na svojom tróne slávy.⁹

Naše ohlasovanie Krista, evanjelizácia, misijná činnosť Cirkvi má mat' mariánsky štýl!¹⁰

Čo to znamená?

1. Mária prijala Ježiša a prináša všetkým Ježiša: Zvestovanie a Navštívenie. Lk 1, 26- 45

Máriinu odpoveď na zvestovanie: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova“ krásne komentuje Origenes: Dospel k záveru, že v slove *fiat* Mária hovorí Bohu: „*Som tabuľou pripravenou na písanie. Nech spisovateľ napíše na nej to, čo chce. Nech Pán urobí so mnou všetko, čo chce*“¹¹ Mária nielen prijíma Slovo, ale sa dokonca modlí o jeho naplnenie. Túži po tom, po čom túži Boh. Hovorí: „Túžim celou svojou bytosťou“.

A k tomu nás vedie ako naša matka: učí nás každý deň prijímať Ježiša, otvárať mu svoje srdce a dovoliť mu, aby on v nás žil a žiaril, aby ON z nás vyžaroval! Spiritualita redemptoristiek je spiritualitou vyžarovania: Sme pozvaní urobiť všetko pre to, aby sme dovolili Ježišovi v nás žiť, a potom z nás ON bude žiarit! Jednoduchý spôsob: žijeme tým, čím sa krmíme, vyžarujeme to, na čo hľadáme. „Na neho hľadajte a budete žiarit!“¹²

„Mária dokáže rozpoznať stopy Ducha Svätého vo veľkých udalostiach, ale aj v tých, ktoré sa zdajú nepatrné. Kontempluje Božie tajomstvo vo svete, v dejinách a v bežnom živote každého a všetkých.“¹³

A tomuto nás učí Boh aj nás, Ježiš povedal Matka Celeste: Keď Duch Svätý zasadá ako na tróne v ľudskom srdci nikdy nemlčí.¹⁴ To znamená Boh k nám vždy hovorí, hovorí cez všetko, hovorí v našej každodennosti! Pýtajme sa vždy, ale možno zvlášť vtedy, keď nechápeme čo sa deje: Bože, čo mi chceš povedať?

Bl. Mária Celesta vo svojich meditáciách nad tajomstvom navštívenia píše:

- *Mária bola naplnená láskou k blížnemu, pretože bola plná lásky k Bohu. A táto láska sa prejavila v láske k ľuďom.*¹⁵

Tak je to aj s nami: aby sme mali lásku voči blíznym, musíme sa neustále naplňovať Božou láskou. Ak je v nás Ježiš, ak mu dovoľujeme premieňať náš život jeho prítomnosťou, evanjelium ohlasujeme nielen slovami, ale svojím životom, svojimi postojmi. Jednoducho Božia láska preteká v nás a cez nás. Vždy keď prosíme, aby nás Boh naplnil, aby nás naplnil svojou láskou, prosíme, aby sa táto láska vylievala aj na tých okolo nás, na tých, ktorých Boh s nami akýmkoľvek spôsobom spojil!

- *Rozjímaj o hojnom ovocí lásky v Máriinom lone. Obdivuj Máriinu spoluprácu s jej milovaným Synom, ktorého nosí v lone, na diele vykúpenia človeka. Ona verne vníma pokyny Božieho Slova, ktoré sa stalo človekom, a koná¹⁶ podľa nich. Slovo, ktoré sa len nedávno počalo v Máriinom lone, chce hneď vykonať svoju prvú misiu a vyliat' na duše rieky svojho milosrdenstva.*¹⁷

Prvou Ježišovou misiou, bolo navštívenie sv. Alžbety a ešte nenarodeného Jána. Na tejto prvej Ježišovej misii sa Mária podieľala výnimočným spôsobom, keď sa nechala zapáliť láskou a zanesla Ježiša do Zachariášovho domu! Mária sa „hýbe“ podľa toho, ako sa v nej „hýbe“ Ježiš! Mária je prvou živou Ježišovou monštranciou! A nikdy nebolo ani nebude krajšej a vzácnejšej monštrancie! Toto Ježiš očakáva aj od nás! Ježiš chce byť nami „zanesený“ všade tam, kde žijeme, kde trpíme, kde sa radujeme. Toto je mariánsky misijný štýl – mat' hlboké vedomie KOHO v sebe nesiem, KOHO prinášam – KOHO chcem prinášať druhým!

⁹ Tamže, s. 58

¹⁰ Evangelii gaudium, 288

¹¹ Porov. Orygenes, *Komentarz do Ewangelii Łukasza*

¹² Ž 34, 6

¹³ Evangelii gaudium, 288

¹⁴ Rozhovory duše s Ježišom, s. 83

¹⁵ Bl. Mária Celesta Crostarosa, *Meditácie na Advent a Vianoce*, s. 81

¹⁶ V origináli sa jedná o slovnú hračku.

¹⁷ Bl. Mária Celesta Crostarosa, *Meditácie na Advent a Vianoce*, s. 43

*Chcem mojim blíznym prinášať seba alebo Ježiša?
Prinášam pokoj, lásku, radosť? Alebo...?*

2. Mária ukazuje na Ježiša a vedie k Ježišovi, pomáha nám, aby sa aj naše srdce otvorilo pre vieru v Krista: (Kána) Jn 2, 1- 12

„Mária je misionárkou, ktorá je nám nablízku, aby nás sprevádzala životom, a svojou materinskou láskou otvára naše srdcia pre vieru. Ako skutočná Matka s nami kráča, s nami bojuje a neprestajne šíri blízkosť Božej lásky.“¹⁸

Jej jediné slová zapísané v evanjeliu podľa sv. Jána sú adresované Ježišovi a obsluhujúcim na svadbe: Ježišovi povie: Nemajú vína. A obsluhujúcim: Urobte všetko, čo vám povie!¹⁹

Mária aj dnes je s nami a prihovára sa za nás u Ježiša a hovorí: Nemajú vína! A naozaj my nemáme vína, nemáme lásku, nemáme silu, odvahu, nemáme milosrdenstvo... Sme prázdni ako tých šesť kamenných nádob, sme naozaj biedni, chudobní. Mária to vidí, vidí každého z nás - ako videla tie kamenné nádoby, prázdne a možno špinavé. A prosí za nás o Ducha! Lebo ona vie, že iba Ježiš môže dať zmysel nášmu životu, iba jeho Duch. Každá naša námaha, všetky dobré snahy sú jedine nalievaním vody – ale víno môže dať iba Ježiš!

Pán prikazuje, aby nádoby naplnili vodou: on nevytvorí víno z ničoho, potrebuje našu túžbu, ochotu srdca, Boh prijíma všetko, čo je naše, aby nám mohol dať „svoje“, svojho Ducha! Ostaneme iba „pri vode“ alebo zatážime po víne?

„Mária je misionárkou, ktorá je nám nablízku, aby nás sprevádzala životom, a svojou materinskou láskou otvára naše srdcia pre vieru. Ako skutočná Matka s nami kráča, s nami bojuje a neprestajne šíri blízkosť Božej lásky.“²⁰

Misijný mariánsky štýl sa prejavuje v našej blízkosti našim bratom a sestrám, v ich sprevádzaní, v kráčaní s nimi. *Mária neprestajne šíri blízkosť Božej lásky.* Toto je aj naše poslanie: prijímať a šíriť Božiu lásku, šíriť blízkosť Božej lásky! Toto je pre našu spiritualitu kľúčové! Redemptorka je povolaná šíriť blízkosť Božej lásky, byť jej živým znakom, sprítomnením – a to je poslanie všetkých, ktorí chcú žiť spiritualitu bl. Márie Celesty. Dovoľme Ježišovi aby v nás jeho láska prebývala, aby sme žili z nej a potom ňou vyžarovali!

A potom prijmeme prosbu Matky Celesty za našu prosbu, našu túžbu, keď sa budeme modliť:

*„Daj, aby sa moje srdce spaľovalo z lásky k tebe v každej chvíľke života. Udeľ mi milosť roznečovať lásku k tebe vo všetkých stvoreniach a zjavovať svetu tvoju slávu.“*²¹

3. Mária nás zhromažďuje, tak ako zhromažďovala učeníkov na modlitbe v očakávaní Ducha Svätého.

„S Duchom Svätým uprostred ľudu vždy stojí aj Mária. Ona zhromažďovala učeníkov, aby ho vzývali (porov. Sk 1, 14), a tak umožnila misijnú explóziu, ku ktorej došlo na Turíce. Ona je Matkou evanjelizujúcej Cirkvi a bez nej nemôžeme naplno pochopiť ducha novej evanjelizácie.“²²

V tomto našom poslaní: Byť láskou, potrebujeme neustále naplnenie Duchom Svätým, potrebujeme aby nás jeho láska neustále pretvárala, presviedčala, premieňala... Aby sme horeli, lebo iba ten kto horí – zapaluje.

Prijat' Ducha Svätého a žiť z neho, žiť v ňom, nie je nejakou dodatkovou „okrasou“ nášho kresťanstva, to nie je nejaká elegantná „gala róba“ na výnimočné príležitosti. Máme len dve možnosti: Alebo sme kresťanmi a vedie nás Duch Svätý alebo kresťanmi nie sme. Pretože kresťanstvo bez Ducha Svätého nejestvuje, je to iba pohanstvo v kresťanskom prezlečení, bez obsahu, vonkajšia fasáda a nič viac!

¹⁸ Tamže, 286

¹⁹ Porov. Jn 2, 1- 11

²⁰ Tamže, 286

²¹ Bl. Mária Celesta Crostarosa, Meditácie na Advent a Vianoce, s. 109

²² Tamže, 284

Turíce sú našim počiatkom, a preto sa k nim musíme stále vracat'. To, čo sa stalo vtedy, má sa diať aj dnes! Aj dnes a každý deň potrebujeme Turíce – nové a nové prijatie Ducha Svätého! Turíce sú stále otvorené, oni začali jedného dňa, ale neskončili! Pokiaľ bude na zemi, čo len jeden človek, ktorý bude túžiť po prijatí Ducha Svätého a bude prosiť: Príď Duchu Svätý; Turíce budú pokračovať stále. Tak ako nám nestačí, že sme jedli a pili včera, musíme aj dnes prijímať Ducha Svätého, rozhodovať sa žiť s Ním, žiť z jeho sily a moci, nie z našich dobrých a nábožných zásob.

Ak chceme jazdiť, tankovať musíme stále, a tankujeme nie aby sme stáli na mieste, ale „hýbali sa“. ☺ Tak je to aj s nami, čím viac žijeme z Ducha Svätého, slúžime v jeho sile, milujeme jeho láskou, tým viac potrebujeme čerpať, aby sme mali z čoho žiť a mali čo dávať iným!

Boh si nás vyvolil, lebo si nás zamiloval, a práve preto sme poslaní, lebo Pán nám dáva svoje dary pre druhých. Cirkev nie je sama pre seba, ale pre tento svet. Ani my si tu nemôžeme postaviť tri stánky, len preto, že je nám tu dobre. Aj apoštoli prežili veľa osobných intenzívnych chvíľ strávených s Ježišom, ale potom ich Ježiš posielal. Treba aj nám zísť zo všetkých našich „hôr premenenia“ a vrátiť sa tam, kde žijeme, a tam vnášať Ježiša, prinášať Božieho Ducha. Celý náš život je poslaním, misiou. Boh chce skrze nás, skrze náš život pretvárať tento svet.

Origenes napísal: „Kto je pri Ježišovi, je pri ohni“, môžeme dodať, že sa stáva ohňom. Ježiš nám vrúčne túži dať svojho Ducha, aby v nás zahasil oheň žiarlivosti, hnevu, nepriateľstva a zapálil oheň lásky, milosrdenstva, priateľstva... Je teda oheň ktorý ničí a oheň ktorý dáva život. Ak sa každý deň otvárame na Ježišovho Ducha, On nás robí ohňom v Ohni, lebo sa stávame takými, s kým prebývame, s kým sme.

4. Mária učí nás ohlasovať Krista s nehou, láskou a pokorou

„Vždy keď sa pozrieme na Máriu, dokážeme znovu uveriť v revolučnú silu nežnosti a lásky. V nej vidíme, že pokora a nežnosť nie sú čnosťami slabých, ale silných, ktorí nepotrebujú zle zaobchádzať s druhými, aby sa cítili dôležití.“²³

Potrebujeme hľadiť na Máriu, aby sme znovu a znovu verili, že nežnosť a láska, pokora a dobro sú silou ktorá víťazí.

Ježiš povedal Matke Celeste: *Keby sa ťa niekto opýtal, kto som, odpovedz, že som láska skutočnej dobroty.*²⁴

Na inom mieste jej hovorí: *Dcéra, prijmi môjho ducha miernosti a nehy... Na svojich blížnych budeš hľadiť s rovnakou láskou, s akou som ja hľadel na mojich apoštolov a učeníkov. Týmto pohľadom lásky sa budeš pozeráť na sestry, s ktorými žiješ; s mojím súcitom budeš spolucítiť s ich slabosťami, mojou láskou ich budeš potešovať v trápení, s mojou nežnosťou im budeš hovoriť o večnom kráľovstve, zjednotená s mojím utrpením budeš znášať nedokonalosti ich prirodzenosti. V žiadnej situácii nepoužívaj násilné slová, aby sa v tebe splnilo to, čo je napísané o mne: „Mel et lac sub lingua eius“²⁵. Nech sú tvoje slová plné nehy a lásky.²⁶*

Našou veľkosťou nie sú naše tituly, kariérny postup, ale naša ľudská tvár, pokora a neha s akou pristupujeme k druhým. Svätosť je vždy krásna, príťažlivá. Skutočne Boží človek sa pozná po svojej ľudskosti. Kto má srdce, ktoré pozná Boha zblízka, bude blízko aj druhého človeka, ktorý sa v ňom „dotkne“ Boha. Boh sa stal v Ježišovi človekom, teda on chce byť žijúcim Bohom aj v nás, v našom pohľade, v našich slovách, dotyku, v celom našom človečenstve! Takto sa Boh chce dnes zjavovať. Mnohí odchádzajú od Boha, alebo začínajú proti nemu bojovať, lebo my kresťania ukazujeme Boha bez človečenstva, často sme jeho karikatúrou a nie obrazom. Ľudia najprv hľadajú Boha v nás, a potom až v knihách. Mnohí prijímajú vieru, lebo stretli skutočne Ježiša v človeku. Dnes viac ako kedykoľvek predtým musíme ohlasovať evanjelium v moci Ducha a s ľudskými postojmi, naše slovo a náš život musia byť v súlade. Pre mnohých sme práve my tým piatym evanjeliom, jediným, ktoré budú čítať! Prečítajú v ňom Boha, ktorý je dobrý, milosrdný...?

²³ Evangelii gaudium, 288

²⁴ Rozhovory duše s Ježišom, s. 23

²⁵ Pies 4, 11: Pod tvojím jazykom sa skrýva med a mlieko.

²⁶ Rozhovory duše s Ježišom, s. 120- 121

Svet sa stal neľudským, a preto Boh sa stal človekom, prišiel nám zjaviť krásu človečenstva. A v našom človečenstve sa chce zjavovať – toto je naše poslanie a misia!!! Skrze môj život sa má zjaviť Ježiš!

Silu nehy, dobroty a pokory vidíme aj v živote Matky Celesty. Po tom, ako musela opustiť kláštor, v ktorom jej Boh zjavil regulu novej Rehole, prišla do mestečka Nocera. Spolu s rodnými sestrami Uršulou a Janou ich prichýli do kláštora sestry dominikánky, ich pobyt mal byť iba prechodný na tri mesiace. Biskup im dovolil aby boli vo svojom tmavočervenom habite, a tiež poprosil Celestu aby viedla toto dominikánske spoločenstvo ako predstavená. (Kláštor prechádzal veľkou krízou – tak by sme to povedali dnešným jazykom, sestry nežili v súlade so svojím povolaním a boli na pohoršenie mestu)

Z jej autobiografie vieme, že sa tomu veľmi bránila, nakoniec „*Biskup mi rozhodne prikázal, aby som pod poslušnosťou, bez námietok a vyhovárania sa prijala úlohu predstavenej. Bol presvedčený, že je to Božia vôľa. V svojom mene ma uistil, že ma k tej službe zaväzuje len na tri roky. Potom sa budem môcť slobodne rozhodnúť, či chcem odísť k inému Božiemu dielu, alebo navždy zostať tu. Dovolil mi, aby som si ponechala svoj habit a v ňom plnila úlohu predstavenej. Udelil mi aj právomoc zakročiť voči nedisciplinovaným sestram. Všetky okolnosti ma presviedčali a utvrzovali, že je to Božia vôľa. Preto som súhlasila a prijala som úrad predstavenej.*

Z Božej vôle si ma sestry veľmi obľúbili a ja som sa ich snažila získať nehou a starostlivosťou. Jednu po druhej som ich pozývala na osobné rozhovory a zisťovala som stav ich duší. Všetky mi odhalili svoje vnútro a svoje rany a samy mi rozprávali o svojom ľahkovážnom počínaní. S láskou a nehou som sa im usilovala pomáhať a navrhla som im, že pre ne povediem duchovné cvičenia. Viedla som pre sestry meditácie o večných pravdách a hlásala im pokánie. Ich zatvrdené srdcia sa začali pomaly prelamovať a samy požiadali o mimoriadneho svedníka. Sestry po svedni vykráčali na novú cestu bázne Božej...

V kláštore zavládol poriadok, rozkvitol komunitný život a sestry verne zachovávali rádovú regulu. Vďaka milosti nášho Pána Ježiša Krista sa až do dnešného dňa šíri z kláštora milá vôňa rehoľnej vernosti.

Tak ako prv kláštor vzbudzoval verejné pohoršenie, tak teraz po reforme obyčajov sa z neho začala šíriť príjemná vôňa. Všade sa hovorilo o veľkej zmene a dobrá povest' o kláštore obletela okolie.

Mnohé osoby a vznešené dámy z okolia prichádzali a hľadali u mňa radu vo svojich duchovných potrebách. Prišiel aj istý mladý šľachtic, ktorý už mnoho rokov viedol ľahkovážny a pohoršujúci život. Jeden zo správcov kláštora sa ho veľmi usiloval priviesť do kláštora na rozhovor so mnou. Nakoniec sa mu to skutočne podarilo a keď mladík začal o sebe hovoriť, Boh sa silno dotkol jeho srdca a on sľúbil, že svoj život zmení. Vyspovedal sa, zanechal svoje hriechne činy, stal sa človekom modlitby a začal viesť príkladný a čnostný život. Počas celého môjho pobytu v tamojšom kláštore sa so mnou radil vo veciach svojho duchovného života a až dodnes kráča po dobrej ceste na povzbudenie pre všetkých.“²⁷

Toto je ovocie konania Boha v jej živote! Prv, ako prijala prvýkrát úrad predstavenej, píše, že sa nachádzala v období duchovného zmätku. Cítila sa vyčerpaná, sama potrebovala pomoc, ale v poslušnosti sa dala viesť Duchu Svätému, a aj jej sa dostalo pomoci, hoci inak, ako si to možno predstavovala.

Vidíme, ako Duch Svätý pretváral postupne jej život a aj z jej utrpenia a tmy, vyviedol pre mnohých život a svetlo! Neuzavrela sa do seba, nezatrpkla, neživila v srdci hnev, pocit krivdy, sebaľútosti. Po veľmi ťažkom čase, vidíme ju ako ženu naďalej poslušnú Duchu Svätému, Cirkvi, ženu plnú nehy a starostlivosti o dobro druhých, ženu, ktorá dáva všetko, dáva svoje dary, svoj čas, svoj život, lebo už nepatrí sebe, ale vie že všetko je Ježišove.

V rozhovore s ňou, mladík ktorý roky vedie pohoršujúci život, prežíva silný Boží dotyk a mení svoj život, stáva sa človekom modlitby, prichádza aj potom a prosí o duchovné vedenie. A tých osôb, ktoré prichádzali k Matke Celeste bolo mnoho: *Mnohé osoby a vznešené dámy z okolia prichádzali a hľadali u mňa radu vo svojich duchovných potrebách.*

Nebeský Otče, na príhovor blahoslavenej Márie Celesty ťa prosíme, prebývaj v nás a urob si z nás nástroje svojej lásky a hojného vykúpenia pre ľudí, aby sme boli hodní volať sa vyvolenými a drahými priateľmi tvojho Syna a prinášali ovocie až do skončenia sveta. Amen.

²⁷ Autobiografia, porov. 197- 199